

יוחאי היקר לכולנו, עומד אני לכתוב אבל נרתע להתייחס אליך כאילו גם אתה בן הנופלים במערכה.

נדמה לי שאם לא אזכיר בפירוש את דבר היעדרך מאיתנו, המציאות האכזרית לא תתאפשר וזה יישאר בגדר של חלום זוועה המתנדף אחרי היקיצה.

יש צורך נפשי צורב להעלות על הנייר את הכאב והיגון המקננים בלב. דמותך המופלאה, הצברית, הקשוחה-מלבר, מרחפת לעינינו. ברוך כשרונות היית, היתה לך הבנה בכל שטחי החיים, נאבקות על כל בעיה. והתגברת, עצמאי וישר, יכולת להגיד דברים קשים מתוך יושר-לב וחרדה לעוולה הנגרמת למאן דהוא.

ידעת סוד המכונה על גלגליה ופרקיה השונים, והבנה עמוקה בחינוך ונפש הילד הרך.

כמה יפה ידעת להסתדר עם הילדים, בתבונה ובפשטות. מבלי לפנקם אהבוך ושמעוך.

עודנו חשים אותך מביקור בזק לשעות ספורות. ישבנו יחד במסיבה קטנה מסביבך, קשובים והערצה בעינינו. מלא שמחת-חיים, ער ותוסס, צעיר ורענן, דרוך לבאות, מספר בעירנות על היש והמתרחש לבוא.

בבוקר ליוויונך, כל המשפחה, לכביש. הילדים, שרון ורון, רכובים על האופניים על ירך, כרגיל. והנה נפנפי שלום חטופים ומהירים, הינך ממהר לחזור לבסיס. הצברים לא אוהבים סנטימנטים – הלא נחזור, נתראה. ובזה נותק המגע איתך לעולמים.

במסיבה הקצרה סיפרת ברוח בדוחה על מכתבי האיחולים שקיבלתם מילדי הקיבוצים בסביבה: כותבת ילדה, בתום לב, שהיא מאחלת לך שתמות בעד המולדת. מילאת את איחוליה בכל מאורך. במותך מיצית את כל כושרך ותושייתך, היצלת חיים רבים, ושינית את מהלך הקרב הקשה לכוון ההצלחה, והנצחון. חבריך באימונים אהבוך והעריצוך. הצלחת מאד בכל משימותיך. מסתבר שהתבלטת בתור קיבוצניק גאה, פשוט, צנוע, בלא רברבנות.

מהלומה כבדה ניחתה על ראשינו – ההורים השכולים, עדנה, הילדים וכל המשפחה – כולנו נתייתמנו.

יוחאי היקר, נחסר אותך מאד יום יום. פניך ניבטים בפני הילדים ודמותך מרחפת לעינינו. מחיר יקר שילמנו בעד זכותנו לחיות ולהתקיים. אין נוחם. נבכה אותך בליבנו, ולילדיך-ילדינו תהיה אגדה.